

(Aaberg) foreslog, nemlig at Sogneraadene skulle indkræve Skatteydernes Penge og sætte dem i Sparekassen. (En Stemme: De gjøre det allerede!) Det ærede Medlem siger, at de gjøre det allerede, men jeg tror ikke engang, det er lovmevholdeligt ved Aarets Begyndelse at opkræve Skatteydernes Bølg og at gjøre dem frugtbringende; i ethvert Tilfælde vilde jeg anse det for i høieste Grad uheldigt. Hvis man imidlertid allerede nu gjør det og paastaar, det er lovmevholdeligt, saa siger jeg, at der er fuldstændig god Grund til, at man tager denne Sag under Overveielse og forstaaer Kommunernes Skatteydere for at skulle stille deres Penge til Sogneraadets Disposition, for at Pengene siden efter skulle sættes i en Sparekasse. Jeg tror, at Beboerne ere bedre tjente med selv at have Brugen af deres Penge, end at disse skulle forvaltes af Sparekassen. — Endelig er der stillet et Forslag under Nr. 9 til § 36. Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds anbefalede dette Forslag paa Forslagsstillereens Vegne og henviste her til § 20 i Reglementet for Fattigvæsenet paa Landet af 5te Juli. 1803. Det er denne Paragraf, man her paa-beraaber sig og vil gjøre gjældende. Man siger nemlig, at Lægen derefter kan fordrø sig Bogn eller Befordring afgiven og kan ved denne besøge de Syge. Det hedder nemlig ordret: „Finder da Lægen, at hans personlige Nærværelse er nødvendig, da melder han Præsten i sit Gjensvar, hvad Tid han ser sig i Stand til at besøge den Syge, for nærmere at kunne anordne det Fornødne, til hvilken Ende ham paa Forlangende gives frie Befordring fra det Sted, hvor han da opholder sig, og tilbage“. Det ærede Medlem vil nu paa Forslagsstillernes Vegne forklare dette saaledes, at den Befordring, som har hentet Lægen til en Syg, eller rettere den Befordring, der skal føre Lægen tilbage dertil, hvorfra han er hentet, ikke skal føre Lægen tilbage til det Sted, hvor den har taget ham op, men skal føre ham et andet Sted hen. Jeg tror dog, det er en temmelig fri Fortolkning af Reglementet. Sagen er jo den, at vedkommende Autoritet, hvorunder den Syge forterer, maa sørge for en Befordring, men dersom man følger det ærede Medlems Fortolkning, bliver det ikke vedkommende Sogneraad, men et den Syge vedkommende Sogneraad, som sørger derfor. Parf. Ex. Sogneraadet A. en Syg og afgiver to Befordringer, en for at hente Lægen og en for at føre ham bort, og Sogneraadet B., som maa ske er en Mil derfra, ogsaa har en Syg, kan jeg ikke se, hvorfor Sogneraadet A.s Befordring skal gjøre Høveri til Sogneraadet B. Sogneraadene maa hver for sig besøge sin Læge til sine Syge. I Dvrigt finder jeg det ganske naturligt, at en Befordring, der skal afgives til at transportere Lægen til en Syg, transporterer ham hen til en anden Syg, naar ikke paatrængende Omstændigheder forhindrer det, men jeg anser det for urimeligt ved

Lov at flaa dette fast. Jeg finder, det vilde være i høit Grad uheldigt at sætte en saadan Bestemmelse ind; jeg tror, at den i mange Tilfælde vilde blive meget misbrugt. Jeg skal indrømme, at der, saaledes som Forholdet er, kan ske enkelte Misbrug, idet det kan hænde, at en kraftig Rubst vil negte at føre Lægen hen til en anden Syg, men dersom det i Loven fastsættes, at den Befordring, som skal befordre Lægen tilbage fra et Sygebesøg, skal befordre ham hen til et nyt Sygebesøg, gjøre vi derved et Indgreb, som jeg tror, vi ikke ere berettigede til. Jeg vil derfor ikke se mig i Stand til at stemme for dette Forslag, men jeg anser det for det Heldigste, at det fortafkes. Da der er saa mange Medlemmer, som slutte sig til Ministerens Principer, haaber jeg ogsaa, at de ville følge ham i dette Punkt og ville negte deres Stemme til Vædringsforlaget Nr. 9 af det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds (Schjöring).

**Clausen:** Skjøndt den høitagtede Minister har gjort meget stærke Indvendinger mod Vædringsforlaget under Nr. 12, og som det forekommer mig, fuldstændig modfatte sig det, kan jeg dog ikke undlade at fremhæve, at jeg sætter Vædringsforlaget meget høit, saa høit, at jeg vilde anse det for et Uheld, dersom Loven kom ud, uden at dette Vædringsforlag blev vedtaget. Jeg skal kun ligesom de ærede Medlemmer for Holbæk Amts 5te Valgkreds (S. Rasmussen) og Odense Amts 2den Valgkreds (Corn. Petersen) sige, at hvis Vædringsforlaget under Nr. 12 ikke bliver vedtaget, maa jeg stemme mod Loven. Det har jo ved dette Vædringsforlag været de vedkommende Udvalgsmedlemmers Mening at gjøre det muligt for et Sogneraad, hvor det fandtes hensigtsmæssigt, at blive ved den bestaaende Ordning af Snekastningsvæsenet. Der er ganske vist foretaget nogle smaa Afvigelser, men disse Afvigelser kunne jo endnu, hvis man finder dem uheldige, lempes til tredie Behandling ved Vædringsforlag, saaledes at det kommer til at blive ved den tidligere Ordning af Snekastningsvæsenet. Det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup) fremhævede, at den bestaaende Ordning var meget mere byrdefuld for de mindre Hartfornbrugere end for de større Hartfornbrugere, og deri skal jeg give ham fuldstændig Ret; Regulativet kan ikke affattes saa bestemt, at de mindre Hartfornbrugere ikke komme til at lide en Smule Uret. Men naar han tror, at man ved at betale for Snekastningsarbeidet opnaar Lighed, ere vi slet ikke enige. Han siger nemlig, at han er en Ven af, at Skatter og Byrder blive ligelig fordelte paa Alle, men vi maa huske paa, at her er Tale om mere end en Skat, at her er Tale om en Byrde, og jeg tillod mig allerede ved første Behandling af denne Sag at paavise, at Byrden blev betydelig forøget for de mindre Hartfornbrugere, idet Snekastningsarbeidet